

Tam steji wysoka skala, kiž je na muža swul-
kej perrisu podobna a Ludewit XIV. menowana.
Runje steja schtyrjo muszy psched nim a pytaja
to mjestno, hdzež móža jeho woblicžo najliepe
spósnacž. Hdžž su jeho derje wobhladali, džeja
dale psches khjetro wulku skalobu, kiž je sa-
starsku po sdacju cžlowste wobydlenie byta;
pschetož we nej bjechu njekotre wot cžlowskich
rukow wudypane djery, do kotrychž su dyr-
bjale njekajke sařubi aby ryhelje sařadjene
bycž. Sčto pak mjejesche tudy swoje wobn-
dlenja? Bjechu mjerni wobydlerjo? bjechu sař-
naci, kotsiž tudy khowanku a bydło pytachu?
aby bjechu rubežnizy a paduschi? Sčto chze
a móže to dženša rošudžicž?! Naschi schtyrjo
džeja pschežo dale kspommenemu mlynej. Jedyn
wot nich husto stastawa, so by šebi wschitko
prawje derje wobhladał. Sdasche šo, jako bychu
cži tšjo wokolnosž hižom dawno a liepe snali,
hacž tón jedyn. A tak bje woprawdžje; psche-
tož woni bjechu tam s bliska; tón jedyn pak
bjesche zusy a menowasche šo — Horisław.

Naschi schtyrjo hacž do mlyna doňdžechu.
Krasnje leži wón tudy skupelu a njekotrymi